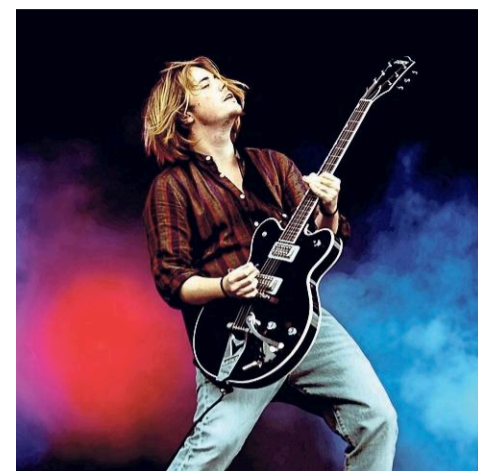

NOTHING BUT THIEVES BRENGT TWEDE ALBUM 'BROKEN MACHINE' UIT

Joe Langridge-Brown: „We hebben dubbelgangers nodig.“

Dominic Craik: „Zonder diversiteit hoeft het niet voor ons.“
FOTO'S RMV/REX/SHUTTERSTOCK

Rockband in de glazen lift

VRAAG KENNERS WELKE ROCKBAND VAN DE JONGSTE GENERATIE KANS MAAKT DOOR TE STOTEN TOT STADIONNIVEAU en het antwoord is negen van de tien keer Nothing But Thieves. Onder die druk, voor het oog van de halve wereld, werkten de Britten aan dat altijd langrijke tweede album dat vrijdag verschijnt, *Broken machine*.

door Bart Wijlaars

Hij zei het écht!, beaamt zanger Conor Mason. Een van de hoogtepunten uit de stijgende lijn sinds het uitbrengen van hun on-

getitelde debuutplaat uit 2015 was hun tournee met het grote Muse. Op een avond vrij nodigden zij hun voorprogramma uit te gaan bowlen samen en zo raakte Mason met Matthew Bellamy in gesprek. Of hij nog ad-

vies had, wat stembandenverzorging betreft on the road.

„Voor 'ons soort stemmen' raadde hij vooral verveling aan, ofwel zoveel mogelijk rust. Voor 'ons soort stemmen!' Ik kon niet meer op-

houden met glimlachen.“

Feit is wel dat Mason na Bellamy de eerste rockzanger is die zich even gemakkelijk zijn normale als zijn kopstem in zet. Sterker nog, Nothing But Thieves dankt een groot deel van haar herkenbare sound aan de enorme hoogtes die hun frontman haalt, benadrukken gitarist Joe Langridge-Brown en toetsenist/gitarist Dominic Craik. „Zijn falsetto is de lijm die onze brede sound bij elkaar houdt“, aldus de laatste.

Eclectisch

Over dat inmiddels bekende, eclectische geluid gesproken, daar zit 'm de vooruitgang volgens de Britten, als we het gesprek over *Broken machine* aansturen. Mason: „Op deze plaat zijn we meer gefocust vergeleken met de eerste. Daarover hebben we drie, vier jaar gedaan. Over deze, qua schrijven, een maand of negen. Dat maakt het automatisch meer een opname van een bepaald moment en een bepaalde plaats. Buiten dat

'Conors falsetto houdt onze sound bij elkaar'

hadden we dit keer allemaal een scherper beeld van wat het mocht worden.“ „Een rockplaat“, neemt Langridge-Brown het woord over. „De vraag is niet wanneer we begonnen zijn met schrijven, de vraag is wanneer we zijn opgehouden. We hebben krankzinnig veel mogen spelen na die eerste plaats, zijn de oceaan

overgestoken en al. Of we nu vrije tijd hadden in hotels, bij soundchecks of repetities: we waren altijd wel ergens mee bezig. Met als gevolg dat we eenmaal thuis wel veertig of vijftig ideeën in onze Dropbox hadden zitten.“

Craik: „Nu klinkt dat alsof we geweldig geïnspireerd waren en fantastisch productief, maar de eerlijkheid

gebiedt dat samen aan nieuwe muziek werken ook gewoon het allerbeste middel tegen verveling is onderweg. Het voelde gezond om vooruit te denken. En het gevolg van dat schrijven tussen de shows in is dat we deze plaat gemaakt hebben als liveband.“

Egoïstisch

Ook Craik, die behalve toetsen en gitaar spelen ook de rol van producer op zich nam tijdens het maken van *Broken machine*, komt tot het woord focus. „Ja, want dat is nu eenmaal wat er gebeurt. Wij zijn natuurlijk helemaal nog niet zolang bezig, maar hebben al heel

Zanger Gordon Mason: „Op deze plaat zijn we meer gefocust vergeleken met de eerste.“
FOTO HOLLANDSE HOOGTE / HAROLD VERSTEEG

Craik weer: „Ho ho, hier mogen we misschien heus wel op wat trouwe steun rekenen, maar in Spanje staan niet automatisch vijfduizend man voor ons klaar in een zaal. Er is nog een heleboel te veroveren en waar we al geweest zijn zullen we banden mee moeten onderhouden.“ Langridge-Brown grapt: „Ik geloof dat we dubbelgangers nodig hebben om naar ieders tevredenheid aan de volledige vraag te voldoen. Wat op de eerste plaats een compliment is natuurlijk, maar op de tweede legt het ook druk op ons.“

'Voelt alsof we het moeilijkste achter de rug hebben'

wat muzikale zijweggetjes verkend. Hoe meer je dat doet, hoe meer je er ook bewust overslaat. Maar dat wil niet zeggen dat de nieuwe plaat eenkennig is geworden. Zonder diversiteit hoeft het niet voor ons. Hoe egoïstisch dat ook mag klinken.“

De volgende vraag is hoe nu verder, nu Nothing But Thieves de aandacht heeft.

'Broken machine' verschijnt vrijdag, Nothing But Thieves staat 24 november in AFAS Live.

De hele band Nothing But Thieves.
FOTO DEAN CHALKLEY

THEATERCONCERT

Harry (Gerard Cox) en Ali (Joke Bruijs) ontvangen v.a. 8 sept. weer gasten in hun Oase Bar. De Doelen, Rotterdam.

Van beurshandelaar tot kunstenaars

Protest Vianne Savoli tegen wegmoffelen vrouwelijkheid

door Eveline Bijlsma

Waar de Iraans-Nederlandse kunstenaar Vianne Savoli ook gaat, mannen begrijpen er weinig van vrouwelijkheid. In haar geboortestad Teheran, op de beursvloer waar ze werkte als derivatenhandelaar, en nu weer in de Parijse galerie waar ze haar derde solo-expositie houdt.

Maandagochtend. Vianne Savoli (38) stapte haar eigen expositie in galerie 55Bellechasse binnen. De vorige avond gaf eigenaar Bertrand Scholler er een etentje ter ere van haar tentoonstelling, die deze week

te zien is. Zoals hij altijd doet als er iets nieuws aan de muren hangt, nodigde hij een man of dertig uit, schotelde ze een maaltijd voor en liet iedereen iets zeggen over een thema dat te maken heeft met de kunstenaar die exposeert. Deze keer koos hij voor 'erotiek'. Dat leverde niet onaardige bespiegelingen op, en een seksistische opmerking van een van de (mannelijke) aanwezigen over de gewaagde outfit van de kunstenaar.

„Als mijn werk ergens niet over gaat, is het erotisch“, zegt Savoli bijna geïrriteerd in de kleine, lichte ruimte. Zij schildert sinds drie jaar mannequinachtige figuren met lange benen, die zich vervelen op mondaine Parijse feestjes, met konijnenooren op naast Hugh Hefner zitten, of een stuk uit Verdi's Rigoletto repeteren. Haar personages hebben geen ogen, dus nauwelijks een gezichtsuitdrukking. „Zo zien mannen vrouwen: een lijf, maar geen eigen identiteit. Deze dames zijn vrij, ze kunnen volledig zichzelf zijn. Zij drukken uit wat ik lang niet heb kunnen zeggen.“

Savoli werd geboren in Teheran, in het jaar van de revolutie. „De sjah werd afgezet en de islamitische leider Khomeini kwam aan de macht. Het land belandde

'Jealous' speelt zich af in een lesbische bar.
FOTO JAD VALIENNE

Vianne Savoli, hier aan het schilderen: „Als mijn werk ergens niet over gaat, is het erotisch.“
FOTO LAURENT ESPOSITO

in een collectieve nachtmerrie, Iraniërs werden ongevraagd met totalitaire regels opgescheept. Toen ik op mijn zesde voor het eerst een sluiertje moest, begon mijn vader te huilen. Het klein maken van de vrouw begint bij het verplichten van een hoofddoek. Het is het symbool voor het schrappen van de vrouwelijkheid, iemand anders bevestigt over jouw lichaam.“ Haar figuren zijn dan ook allemaal kaal. „Ze krijgen pas haar op de dag dat de Iraanse vrouw haar sluiert kan afwerpen.“

In de 'zwarte jaren' na '79 vluchtte het gezin naar Nederland. Savoli groeide op in

Limburg. „Ik wilde naar de Rietveld-academie, maar werd in de tweede ronde afgewezen. Mijn werk was niet abstract en niet conceptueel genoeg. Na nog twee pogingen bij andere kunstacademies, ging ik naar de Amsterdam School of Business.“ Haar hart lag niet bij de financiële markten, maar na

„Wat ik lang niet kon zeggen“
In 2014 verloor ze haar baan. „Ik besloot terug te gaan naar Iran, waar ik toen 23 jaar niet was geweest. Na die reis kocht ik een ezel en ben ik weer gaan schilderen.“ Ze had tot nu toe drie solo-exposities, in Hong Kong en twee in Parijs. Volgend jaar staat weer een tentoonstelling in China gepland.

Hier gelden geen religieuze regels, maar ook in Frankrijk kunnen vrouwen zich opgesloten voelen, zegt Savoli. Ze wijst naar een van haar figuren, gehuld in een zwarte body. „Een Française zei tegen mij: ik wou dat ik me zo kon kleden voor mijn echtgenoot. Maar het laat haar katholieke man koud en zij voelt zich er niet vrij genoeg voor. Zelfs in het westen kan het moeilijk zijn om uit zo'n ongewenste situatie te breken.“

De vrouwfiguren die Savoli schildert, zoals ook hier in het werk 'Diner mondain', hebben geen ogen. „Zo zien mannen vrouwen: een lijf, maar geen eigen identiteit.“
EIGEN FOTO

De Telegraaf

Op zaterdag de krant en de hele week digitaal

nu voor maar € 1,75 per week

STOP
AUTOMATISCH

Ja, ik neem een zaterdag proefabonnement van 10 weken voor maar € 17,50

Naam: M V

Straat:

Postcode: Plaats:

E-mail:

Telefoon:

Geboortedatum:

Ingangsdatum: zo spoedig mogelijk per -- 2017 (vul datum in)

Ik magtig De Telegraaf om eenmalig € 17,50 af te schrijven. T001-6607

Mijn IBAN rekeningnr. is:

Handtekening:

Stuur de ingevulde bon in een envelop zonder postzegel naar: De Telegraaf, Abbonneeservice, Antwoordnr. 15701, 1050 VG Amsterdam. Of ga naar www.telegraaf.nl/zaterdag. Het abonnement stop automatisch na 10 weken. Aanbieding alleen geldig in Nederland. Persoonsgegevens worden verwerkt conform de TMG Privacy-verklaring, zie www.tmg.nl/privacy. Door ondertekening van deze bon gaat u akkoord met onze algemene voorwaarden, zie www.tmg.nl/abbonneeservicevoorwaarden. Max. 2 proefabonnementen per huishouden per jaar.

De Telegraaf